

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XIX. ročník

číslo 11/listopad 2013

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení knihy (<i>J. Philippe – Ve škole Ducha sv.</i>)
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	16.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

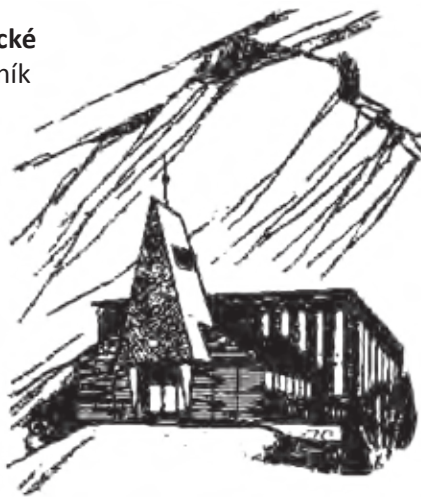
222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 740. schůze staršovstva konané v pondělí 11. listopadu 2013

Přítomni: Drápal, Dus, Holý, Chadima, Novotný, Slabý, Stralczynská, Žilková

Omluveni: Pechar, Bruncko, Mazný, Plhák, Zvánovcová, Hoznauer

Biblický úvod: J. A. Dus, Ž 56,2–12, píseň 411 (Ó město Boží, ty jsi štít), Bůh vidí naše starosti i radosti a dává nám naději, píseň 425 (Sklon se k nám svou milostí), modlitba

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v prosinci, tedy 10. prosince 2013, biblický úvod bude mít M. Mazný.

Pozemek pro přístavbu

7. 11. 2013 přijal Katastrální úřad návrh na vklad (tj. na zapsání, že jsme majiteli pozemku) a má 30 dní na realizaci. Začátkem prosince bychom tedy měli obdržet kupní smlouvu s razítkem katastrálního úřadu a od té chvíle budeme majiteli pozemku a můžeme začít procedury směřující k podání žádosti o stavební povolení.

Finance

Zaplatili jsme 411.600 Kč za pozemek.

Sborová dovolená

Pozvánka s informacemi bude v prosinci, přihlášky poté co nejdříve. Automaticky je součástí pobytu polopenze, obědy je možné dokupovat na místě.

Slevy na děti budou na základě žádostí, sponzorské dary budou vítány.

- 9. 11. 2013 proběhl konvent. Informovali J. A. Dus, J. Holý a A. Drápal
- M. Vymětal bude v Berouně na částečný úvazek a druhou část bude celocírkevní pracovník pro sociálně vyloučené
- Proběhlo vyhlášení ordinovaných presbyterů
- Je nová synodní farářka pro mládež sestra Lukešová
- Beroun a Sedlec-Prčice jsou sbory dotované z celocírkevních prostředků

Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

NAD PÍSMEM – Jákob a jeho synové II.

Tak tedy kriminál. Královský kriminál, to je dvousečná věc – na straně jedné to může být kriminál docela fešácký, na stranu druhou je tu člověk zcela vydán na milost a nemilost královskému rozhodnutí. Znelíbit se králi je příliš snadné a odvolání není. Kdo ví, co provedli kuchař a číšník, ale lidé, kteří měli přístup k potravinám pro vladaře – to museli být lidé mnohokrát prověřeni. Otrávit panovníka je ta nejsnazší cesta, jak se ho zbavit. Snad tedy jen ztratili na čas důvěru, což je v očích despotického monarchy prohřešek nad jiné vážný, ale na stranu druhou tady může čas výrazně napomoci.

Kriminál sblíží i lidi, kteří by se jinak nepotkali. Egypťané pohrdají Hebrejcem, ale posluhovat jim koneckonců může. Josef neremcá. Naopak – je to člověk plný účastenství a tak když číšníka i kuchaře najde jednoho rána sklíčené, ptá se, co se děje. No – co se děje. Oba dva se dozajista modlili ke svým bohům, aby jim dopomohli k původnímu postavení. Čekají na jejich odpověď, pak v noci přijde sen – jenže kdo ho vyloží?! Orákulum mají, ale vykladač chybí! Nemají kněze toho kterého božstva, aby vyvěstil, co že jim to božové skrze sny sdělují!

Jsme v Egyptě. Tady je výklad snů standardní zaměstnání. Existovala rozsáhlá literatura na toto téma – jenže sežeňte něco takového v kriminále! Leč minule zmiňovaná červená nit se vine i zde. S Josefem je Hospodin a Josef je s Hospodinem. Nezapomínají jeden na druhého. Tož, pánové, chutě do toho – povídejte, co Vás trápí?! Co se Vám zdálo?! Jestli někdo může vykládat sny, tak je to Bůh.

A zdrchaní pohaní najednou zapomínají, že Hebrej je jim odporný, a spustí, protože doufají, že někdo zbaví jejich sny té provokující, zneklidňující a dost možná děsivé tajemnosti. Číšník a jeho tři výhonky révy, které vymačkává faraónovi do číše, pekař se svými třemi košíky chleba na hlavě, které mu vyzubají ptáci. A na to Josefův výklad, že oba dva čeká za tři dni změna.

Třetího dne má faraón narozeniny. Při příležitosti panovníkových narozenin je amnestie důstojným prvkem a faraón si opravdu rozvzpomene na oba své vězně. Je až komické, že u obou je použita stejná vazba – faraón povýšil hlavu jednoho i druhého. Představte si ty prosebníky, jak klečí před faraónem a neodvážejí se na něj ani pohlédnout, a tu on přichází, dotkne se jejich brady – a ejhle, již může hledět na svého pána. Je omilostněn. Jenže tady to vyjde jen jednomu. Je to jak to vyložil Josef – číšník se vrací ke své číšnické funkci a pekařovu hlavu oklovávají mrchožrouti na šibenici.

Číšník si opět užívá své funkce. Stojí před faraónem a podává do jeho ruky číši s vínem. Kdo ví, co se mu honí hlavou. Dost možná je to Josefova prosba: Vzpomeneš-li si na mě, až se ti dobře povede, prokaž mně milosrdenství: upozorni na mě faraóna a vyvedeš mě z tohoto domu. Vždyť jsem byl ukraden z hebrejské země a zde jsem se nedopustil naprosto ničeho, zač by mě měli vsadit do jámy. Ale asi spíš ne. Vždyť čteme, že nejvyšší číšník si však na Josefa nevzpomněl; zapomněl na něho. Vždyť je to jen špinavý Hebrej, posluha v kriminále. Méně než nic a na ty, co jsou tak hluboko pod námi, se zapomíná tak snadno...

V tuhle chvíli je to asi opravdu jen ten Bůh, kdo na Josefa stále ještě nezapomněl.

(z ranních pobožností Jaroslava F. Pechara na sborové dovolené)

KOSTELNÍ ZAHRADA

Kdysi jsme vnímali branický kostel jako dřevěnou stavbu, která má na obou stranách dřevěný plot a za ním zarostlou džungli. Sem tam se něco přerostlého ořezalo, posekala tráva, ale nic víc.

V posledních letech se venkovní prostor stále více stává využitelnou součástí areálu kostela. Velkou zásluhu na tom má *Václav Vaněček*, známý svou nedělní kavárničkou. Se svým spolupracovníkem *Jaroslavem Přikrylem* prořezává stromy, odstraňuje náletové křoví, hrabe spadané listí, odváží do sběrného dvora ořezané větve, přiváží pytle zeminy, přemísťuje spadané kameny ke zdi stavby, v poslední době expanduje i do prostoru před kostelem. Nakupuje sazenice a vytváří barevné skalky a záhony.

Sem tam mu někdo pomůže, ale to „sem tam“ je dosti řídké a (ve

srovnání s pracovním nasazením a elánem Václava) ne příliš vydatné. Přesto děkujeme za každou, byť i nepatrnou pomoc. Zvláště, pokud je opakovaná. Děkujeme i dětem, které při sobotním velkém úklidu kostela ukázaly, jak dobře dokáží na zahradě pracovat.

Už jsme si na zahradu zvykli. Za pěkného počasí v neděli po bohoslužbách popijíme venku kávu a bavíme se s lidmi kolem nás. Někdy jen tak klábosíme, někdy hovoříme o věcech důležitých, někdy řešíme i velice vážné problémy. To, že najdeme někoho, kdo je ochoten vyslechnout, co nás trápí a s čím si sami neumíme poradit, může být krůčkem k tomu, aby se nám ulevilo. Na tož pak, když někdo nabídne skutečnou pomoc.

Zahrádku využívají i děti. Zřejmě, aby se připravily na očekávanou stavební činnost, nacházejí tam hračky typu lopatka, hrabíčky, dokonce i dětská míchačka na beton. Václav by na zahrádce rád viděl i pískoviště (a asi i uvidí, protože u něj není nikdy od nápadu k činu daleko).

Letos poskytla zahrádka se stolem a lavicemi prostor pro činnost dosud neznámou:

MOŠTOVÁNÍ

„A naplněny budou stodoly tvé hojností, a presové tvoji mstem oplývati budou“

Přísloví 3,10 (Kralický překlad)

Ve čtvrtek 24. října se na zahrádce u kostela objevil (ve sborových ohláškách avizovaný) lis, neboli pres. Bude se snad presovat víno? Nikoli. Přebytky jablek. Lísky a krabice plné jablíček trhaných i padaných.

A k tomu ruce ochotné to vše umýt, rozkrájet, vykrájet, rozmixovat a vylisovat. Vyráběl se nefalšovaný, chemii neznehodnocený mošt.

Ať chutná.

RČ

ČTVRTÁ ŠANCE

Nedáš, dostaneš, říká sportovní moudrost. Je tomu tak? Hrál jsem významné šachové utkání. První příležitost k rozhodnutí ve svůj prospěch jsem promeškal. Druhou rovněž. Také potřetí jsem byl blízko, ale vítězství se mi opět vysmeklo. Pak ale přišla další, čtvrtá šance. V její příchod jsem doufal, najisto jsem s ní ale počítat nemohl. Tentokrát jsem nezaváhal a utkání jsem rozhodl ve svůj prospěch. Bylo to pro mě velké vítězství. Nad překážkami, ale především nad sebou samým. V jednoduchosti je sice krása, ale život nebývá vždy jednoduchý.

Od šachu jsem plynule přešel k běžnému životu. Od oblasti, o které vím

poměrně mnoho, jsem přešel k mnohem složitějšímu tématu, kterému příliš nerozumím. O čem mám psát? Nebude to znít hloupě? Možná bude, ale to se někdy stává. Berte následující úvahu jako můj názor, na jehož vyjádření mám právo.

Člověk je tvor omylný, ale věřím, že převážná většina našich životních chyb, omylů a selhání se dá napravit. Že dostaneme druhou, třetí, čtvrtou, možná i stou nebo tisící příležitost se příště v podobné situaci zachovat lépe. Samozřejmě si uvě-

domuji, že dopuštěné chyby nemůžeme vrátit a že za ně mnohdy (možná vždy) poneseme následky, ale skutečně nenapravitelných chyb je podle mě málo. Pokud vybourám auto a vše se obejde bez vážných zranění, mohu si našetřit na nové. Pokud se pohádám s blízkými lidmi, mohu se s nimi opět usmířit. Když nesložím zkoušku, dostanu další termín (snad). Tím samozřejmě nechci nikoho nabádat k rozbíjení aut, vyvolávání hádek ani k opakování zkoušek. Ani netvrdím, že pokaždé dostaneme příležitost své chyby napravit, raději bych se na to nespolehal. Ale když už se nám něco nepodaří, ve velké většině případů můžeme s oprávněnou nadějí očekávat, že přijde druhá, třetí, čtvrtá, pátá, stá nebo i tisící šance. Na číslovce zde tolik nezáleží, ale nějak jsem svůj článek nazvat musel.

Často jsem četl, že o výsledku nějakého šachového zápasu nebo partie rozhodla jediná chyba. Pokud jde o delší zápasy, připadá mi podobné tvr-

zení téměř absurdní. Jedna věc je zdůraznit klíčový moment a druhá věc napsat, že právě tento okamžik rozhodl o všem. Při pečlivé analýze šachových partií obvykle objevíme mnoho skrytých nepřesností, kterých jsme si při hře nevšimli. Případy, kdy jedna chyba prohrává celou partii, samozřejmě existují, ale pokud se nejedná o mimořádně velkou chybu, podobné případy jsou velmi vzácné.

Zdá se mi, že se šachy přece jen v některých ohledech podobají životu. Taková analogie nás samozřejmě vedle nosných úvah může dovést i k mylným závěrům. Ale naštěstí většinou míváme příležitost si své omyly uvědomit a příště se jim vyhnout. Věřím na to, že dostanu možnost opravy a možná přestanu opakovat stále tytéž chyby. Samotná příležitost ovšem nestačí, člověk na ni musí být připraven a musí se snažit, aby ji dokázal využít. Ale další šance je tím, co dává podobnému usilování smysl.

*(Volně upraveno podle blogu Davida Navary pro www.praquechess.cz
z 23. května 2013)*

NEMOCNÉ NAVŠTĚVOVATI

Navštívit nemocného, potěšit ho, vyslechnout – to je skutek milosrdenství, ba přímo povinnost. Ale kde najít čas? Máme přece tolik jiných povinností. Je to někdy obtížné navštívit nemocného. Jo, ukázat se někde po boku někoho mocného, to je jiná. Takovou příležitost si nenecháme ujít, i kdybychom kvůli tomu měli zrušit nějaký jiný program.

Ale, kdo je vlastně mocný a kdone-mocný?

Vzpomínám, jak jsem kdysi dávno navštěvovala v nemocnici svého otce, který byl po těžké operaci. Vždycky jsem mu něco dobrého přinesla, a kousek jsem dala i pacientovi na vedlejší posteli. Snažila jsem se i s ním prohodit pár slov, ale jak s ním mluvit? Dělat, jako že nevidím, jak příšerně vypadá? Těšit ho, že se to zlepšil, když bylo jasné, že se jeho situace bude zhoršovat? Jeho obličej byl rakovinou kůže tak rozežraný, že se dala těžko poznat jeho bývalá podoba. Byl celý rozpíchaný od injekcí. Bylo vidět, jak trpí. Ale on si nestěžoval, dokonce se snažil žertovat. Sestřička říkal: „Nepícheje mě do hlavičky, tam jsou samé kosti, píchněte mě do zadečku, tam je masa dosti.“

Dozvěděla jsem se, že je to bývalý skautský vedoucí a že vlastně není ani tak moc starý. Jednou za ním přišla skupinka jeho bývalých svěřenců.

On jako by ožil. Dokonce se zvedl z postele a nechal se vyvést před budovu nemocnice. Tam si sedl na zídku, vzal bendžo, které mu přinesli, a začal tičným hlasem zpívat staré skautské písně. Ostatní zpívali s ním, hladili ho, a šťastně se usmívali, i když si museli utírat zvlhlé oči. Ten na smrt nemocný člověk je všechny posílil, utěšil a připravil na to, že se už neuvidí, ale že to tak musí být.

Při příští návštěvě nemocnice byla jeho postel prázdná.

Druhý příklad je z doby nedávné. Navštívila jsem Alenku Chvátalovou na oddělení následné péče.

Spala. Co také může dělat jiného, když celý den leží v posteli a nemůže chodit? Když jsem ji probudila, těžce se posadila a hned: „To je ale milé, žes tady, to je opravdu milé. Tady si ke mně sedni na postel. Já tu měla v posteli chlapa“ (rozuměj pravnoučka,

ze kterého má Alenka vždycky velikou radost).

„A co jenového?“

Vyjmenovávám, covšechno se událo v posledních dnech. A co ty, jak se ti daří? –

„Já si vůbec nemůžu stěžovat. Je tu teplo, pečujou tu o mne... To víš, doma bych byla raději, ale já bych to tam zatím asi sama těžko zvládala... A to jsem ti vyklá-

dala, jak jsem dala spolužákovi facku?“ (Zase má v očích ty své veselé ohníčky.) „No, představ si to: nadával mi a já jsem se otočila a jednu jsem mu vlepila. Jenže za mnou stála paní učitelka a volala na mne: ‚Ale Alenko, co to mělo znamenat?‘ ‚On mi nadával.‘ ‚A co ti říkal?‘ ‚Kdyby mě řek’ ty krávo, tak ho nechám, ale on na mě hulákal ty grééétoagarbo.‘ Paní učitelka se smála a říkala, že bych spíš měla být hrdá. Jenže, copak jsem věděla, kdo je to ta Grééétoagarbo?“

Týden nato, jsem mluvila s Miluškou Kolářovou. Ta mi vykládala jak byla za Alenkou, ta měla v očích ohníčky, a jak ji náramně potěšila (rozuměj Alenka Milušku). Takže: kdo koho potěšuje?

RČ

VÁNOČNÍ KRABICE OD BOT

I letos se náš sbor připojuje k akci „*Vánoční krabice od bot*“.

Projekt spočívá v tom, že děti připravují vánoční dárek jiným, neznámým dětem. Do krabice, která se v domácnosti v průběhu roku objeví po nákupu obuvi, děti postupně ukládají drobnosti a věci, kterými chtějí druhým udělat radost. V daný čas krabice zabalí do vánočního papíru, ty jsou shromážděny a předány tomu, kdo se postará na straně příjemců o jejich distribuci. Může tak jít o dary pro děti v církvi v jiné zemi, nebo pro děti v nějakém ghettu ve stejné obci i městě. Vyhledání takového partnera, stejně jako domluva technických věcí, je pomocí dospělých při naplnění této myšlenky řetězu dětské solidarity.

Synodní rada se domnívá, že také tato akce je konkrétním krokem k tomu, jak vyjádřit blízkost a solidaritu se sociálně vylučovanými lidmi a rodinami v naší společnosti. Nejde jen o materiální stránku – rozdávání dáreků, ale též o možnost vzájemného poznání, sblížení a vyjádření vstřícnosti k chudým a vyloučeným skupinám obyvatel. Je to jeden ze způsobů, jak se těmito lidem přiblížit, může to být i odrazový můstek pro zapojení do dalších aktivit, vzdělávacích, integračních a jiných projektů, které ve prospěch sociálně vylučovaných probíhají.

VÝŇATEK Z ROZHOVORU JIŘÍHO HOBLÍKA S MIKULÁŠEM VYMĚTALEM, ORGANIZÁTOREM PROJEKTU „KRABICE OD BOT“

■ *Mikuláši, kdo vymyslel tento projekt a kdo ho rozjel?*

V 80. letech v USA Ronald Reagan zaštil myšlenku, s níž už někdo přišel dříve – že totiž americké děti balily do krabic od bot dárky, které se pak posílaly do Afriky; časem se k tomu přidaly německé děti, které zase posílaly krabice do Indie. A z Německa posílali krabice k nám do sboru na Vinohradech, kde ovšem někteří bohatí rodiče z toho měli rozpaky, děti ale takové rozpaky neměly. A já jsem si vždycky říkal, že když to mohou německé děti posílat do bohatého evangelického sboru na Vinohradech, tak proč by to bohaté evangelické děti nemohly posílat třeba chudým dětem, a po zkušenostech s pochody nenávisti, kdy jsem poznal, kolik chudých, často romských dětí u nás žije na okrajích republiky v sociálně vyloučených lokalitách, projekt jsem upravil a před dvěma lety poprvé realizoval.

■ *Do kterých lokalit se to posílá, a jak se celá aktivita geograficky za tu krátkou dobu rozšířila?*

Předsevzal jsem si, že každé z dětí, které jsem poznal na Šluknovsku, chudé a sociálně vyloučené, dostane jednu krabici od bot... A říkal jsem jsem si, že když seženu dost krabic, každé dítě dostane jednu, a pokud jich dost neseženu, tak chci, aby děti žijící v ubytovnách, které byly v roce 2011 cílem pochodů nenávisti, dostaly ty vánoční krabice. S tím jsem oslovil sbory pražského seniorátu a někteří aktivní členové sboru to šířili i dál, reklama vyšla dokonce i v časopise Žena-IN, a hned na začátku se k tomu připojily také některé školy, školky a mateřská centra, takže první rok se nasbíralo asi 500 krabic, takže ta moje představa, aby to dostaly všechny děti ze sociálně vyloučených lokalit, se naplnila, a zbývající krabice jsme pak poslali například do Trmic, kde je velké ghetto a mnoho chudých dětí. Další rok se to ještě víc rozšířilo, i když jsem projektu větší reklamu nedělal, ale zájem někoho takhle podarovat v rámci republiky byl v roce 2012 velký; krabic už se sešlo přes tisíc. Někde tu myšlenku převzali a už si to udělali po svém, třeba v některých sborech a mateřských centrech na Plzeňsku nebo ve východních Čechách. Připojili se také někteří adventisté, CČSH z Kladna, a počet obdarovaných dětí tak mohl být větší.

■ *Máš zato, že krabice s dárky slouží tomu, aby nějak mírnily napětí a ukázaly nějaký vstřícný krok vedle těch nevstřícných?*

Já jsem to hned od začátku vnímal tak, že hodně lidí bylo znepokojeno tím že třeba tisíc obyvatel města jde, aby ukázalo svou rasovou nenávist několika desítkám těch nejchudších, kteří žijí v nějaké ubytovně pro chudé, a že ti znepokojení jenom neví, jak tu solidaritu projevit. A tohle je docela dobrá možnost; a z druhé strany je to taky možnost, že i ti chudí chtějí nějak projevit solidaritu a jednotu s těmi bohatšími. Na některých místech jsme společně měli velice pěkné vánoční večírky, kde děti tancovaly, zpívaly, maminky napekly pečivo a bavily se s námi velmi dobře. A ten druhý rozměr je, že vánoční doba je jedinečná, zvláště v křesťanském prostředí, kde křesťané vnímají, že největší boží dárek je Kristus, který se o Vánocích připomíná jako dítě přicházející do našeho světa, že ty podstatné věci jsou zadarmo a že radost o Vánocích neznamena jen dary dostávat, ale taky je chystat a dávat a projevovat taky solidaritu vůči chudým, což je stará křesťanská tradice, kterou jsme v posledních letech možná poněkud zapomněli a je to vlastně znovuzrození něčeho, co k nám patří – být solidární konkrétně i v naší vlasti a nablízko a být trochu nesystémově, nadprůměrně vánočním darem.

Způsob, jakým jsou navrženy ty vánoční krabice, je, aby byly užitečné, aby tam byly i tužky, pastelky. Psaly mi sociální pracovnice, že z jejich zkušenosti

ty děti mají krabice jako soukromý prostor v té malé místnosti, kde žije celá rodina, a ukládají si tam své věci a připomínají se je i po Vánocích.

■ *Jak aktivní roli v tom dávání, které organizuješ, hrají děti, když původní myšlenka zněla „děti dětem“?*

Já jsem některé krabice viděl, byl jsem při jejich rozbalování, a viděl jsem, že většina z nich je nasbíraná ve školách, ne v evangelických sborech... Děti rády někomu něco dávají a chystají dárky, umožní jim to dát něco ze svého, umět se něčeho zříci, a viděl jsem i velmi pěkně připravené krabice, které byly takovým pozdravem, kdy dítě na krabici nalepilo vlastní fotku a napsalo tam „Ahoj, já jsem Petr, chodím na tu a tu školu...“ a podobně, a tím si ty chudé děti uvědomí, že někde jinde jsou zase jiné děti, které jim drží palce. Takže ve většině případů jsou aktivní děti, nevychází to od rodičů.

■ *Když jsme u těch chudých, říká se, že každý je svého štěstí strůjcem, co říkáš na to, jak se říká, že ti lidé si za svou chudobu mohou sami?*

Tato akce se jmenuje „Děti dětem“ a děti nemohou za chudobu, za to, do jaké rodiny se narodily. Někde, když nad tím přemýšleli, to nazvali „Rodiny rodinám“, a i dospělí tam přidávají něco pro dospělé, jedna rodina dá vánoční krabici jako dar jiné rodině. V současnosti těch chudých přibývá a prohlubuje se hranice mezi nimi a ostatními. Zchudnout a celoživotně se zadlužit se dá velmi snadno... Myslím, že chudoba je často vinou systému.

■ *Má ten projekt nějakou výraznější křesťanskou trademark, nebo je křesťanství spíš jen jedním z prvků toho všeho?*

... rozhodl jsem se dělat třetí ročník ve spolupráci s Diakonií proto, abych to profesionalizoval, nikoli abych to pokřesťanštil; ... nevyžaduju křesťanské vyznání ani od dárců, ani od těch, kdo dary přijímají. Spoustu krabic připravili i křesťané, kteří Vánoce neslaví, třeba adventisti, a spoustu taky chystaly ve školách děti, u nichž ani není tak důležité, jestli jsou křesťany nebo ne, ale řekl bych, že i Vánoce jsou jedním z výstupů křesťanských zvěstí do společnosti, které ještě nebudí odpor a nenávisť a na které křesťané dokážou navázat a kultivovat to k obdarovávání druhých, cizích, chudých.

■ *Byl jsi u rozdělení dárků?*

Ne u všech, když jich bylo tisíc, ale někde jsem byl já, někde mí přátelé, kteří o tom referovali, a když to poskytují nějaké instituci, tak pod podmínkou že o tom dostanu nějakou zprávu, takže mám hodně zpětných vazeb.

■

PŘÍRUČKA PŘÍPRAVY JÍDLA PRO HLADOVOU (BRANICKOU) MLÁDEŽ

Knížička tohoto názvu se objevila (zřejmě náhodou) na nástěnce. Svědčí o tom, že nejen slovem živa je mládež. Jelikož jsou to rady praktické, uvádíme výňatek i pro širší použití (bez souhlasu autorky).

CO KOUPIŤ?

Zde je uveden přibližný rozpočet na jídlo:

1 chleba	25 Kč
2 pomazánková másla	40 Kč
1 kg jablek.....	25 Kč
1 okurka.....	20 Kč
3 mrkve	10 Kč
2 balíčky chipsů (slané a paprikové, 150 g).....	40 Kč
(buchta)	(cca 40 Kč)
<hr/>	
CELKEM	160 Kč
CELKEM s buchtou	200 Kč

Toto je základní seznam, co nakoupit, aby byla mládež spokojená a najeďená.

CO UKUCHTIT?

Vhodné je upéct nějakou buchtu; pokud se péct opravdu bojíte, stačí nějakou koupit, ale levnější je ukuchtit. Na pečení není nic těžkého, minimálně bábovku by měl zvládnout každý (!). Zde je uveden jednoduchý recept na bábovku. Lze jí různě modifikovat tím, co doma zrovna máte. Na internetu je spousta skvělých receptů, nemusíte se tedy omezovat pouze tímto.

Příprava těsta vám zabere asi 20 minut. V době, kdy je bábovka v troubě, můžete uklízet nepořádek, který vznikl při kuchtění těsta. Celá bábovka vám zabere něco kolem 70 minut (zručnějším i méně).

Co všechno potřebujete? Pár ingrediencí. V závorce je uvedena vždy alternativa, kterou lze použít v případě, že doma zrovna nemáte danou ingredienci (ne však obojí najednou, nebo alespoň ne v takovém množství). Zajímavé je, že bábovka je stejně dobrá v obou případech. Dále je ještě uvedeno množství v hrnečkách, pokud se vám nechce nic vážit. Myslí se tím hrneček o objemu 250 ml.

Potřebujete tedy:

- 300 g / 2 hrnky hladké (polohrubé) mouky
- 200 g / 1 hrnek cukru krupice (krystal)
- 160 g/cca více než ½ tuku na pečení, např. Hera (250 ml /1 hrnek rostlinného oleje, ne olivový!)
- 3 vejce
- 30 ml / 3 lžice mléka (trochu přilít, nemusí být přesně)
- 1 prášek do pečiva (2 lžičky jedlé sody)

Postup:

Troubu si před všemi přípravami zapněte na 180 °C. Připravte si také předem formu na bábovku. Můžete udělat i bábovko-buchtou a to tak, že těsto vylejete na hluboký plech. Potom ale pozor na objem plechu, bývá poněkud větší než forma na bábovku, a proto by mohlo být těsto málo. Pokud máte nepřilnavý povrch a zaručeně víte, že se bábovka po upečení nepřilepí, nemusíte ji vymazat. Raději však formu vymažte tukem (co zrovna najdete, nejlépe ztuženým tukem, nebo máslem) a vysypte hrubou nebo polohrubou moukou, nebo krupicí.

Poté všechny ingredience smíchejte dohromady. Ideální je následující postup: Vyšlehejte cukr s vejci ručním mixérem. Přidejte tuk (olej) a také vyšlehejte. Někde mimo si smíchejte mouku s práškem do pečiva (nebo se sodou) a následně přidejte k vyšlehané směsi a již ručně promíchejte. Nakonec dodejte mléko, tak, aby těsto bylo tekutější, ale ne příliš. Pokud máte doma kakao, oddělte těsto na dvě části. Do jedné přidejte ještě lžici kakaa (pokud máte nějaké méně kvalitní, dejte raději dvě) a promíchejte. Nalijte do formy, jak uznáte za vhodné (jestli nejdříve kakaovou nebo bez kakaa či jinak).

Formu s těstem dejte do trouby a pečte. Na jak dlouho záleží hodně na troubě. Ideální je po 30 minutách nakouknout do trouby; pokud už to vypadá upečeně, tak píchnut špejlí doprostřed bábovky, a když poté, co ji vytáhnete, je na ní něco nalepeného, tak ještě není hotová. Zkusíte o pár minut později opakovat akci se špejlí. Dokud ji nevytáhnete neolepenou, není ještě bábovka uvnitř hotová. Až bude hotová, vytáhnete bábovku z trouby, ale opatrně, nesmíte s ní moc ťuknout, jinak se vám srazí! Po vychladnutí vyklopíte z formy a bábovka je hotová. (A můžete dělat ještě jednu, protože bude strašně dobrá a bude jí tedy málo.)

Existuje spousta variací bábovky, např. do těsta můžete namixovat banán, nebo přidat nastrohaná jablka a skořici, či ubrat trochu mouky a dát sušený strouhaný kokos, strouhané ořechy, kousky čokolády a podobně si vyhrát. Ale to už záleží na vás, jak moc budete chtít překvapit. ;)

Letošní první číslo sborového časopisu ČCE Jarov „Kočka“ se věnuje financím, hospodaření sboru, penězům. To je téma i u nás, v době přípravy na přístavbu kostela, velice aktuální. Jeden z článků:

Z katechismu Gerda Theisena

- V hospodářství platí nejvyšší zákon: vezmi peníze a udělej z nich další.
  - Máš-li peníze, můžeš ostatní přimět, aby dělaly co chceme, často pro dobrou věc, mnohdy pro špatnou.
  - Morálka nehraje roli; už jeden římský císař, který zdanil latriny, došel k závěru, že peníze nesmrdí.
  - Ale opravdu nepáchnou? Proč tedy mluvíme o prání peněz, nejsou-li občas špinavé?
  - Proč mluvíme o úplatcích, jsou-li peníze ze vždycky čisté?
  - Proč počítáme banky k organizovanému zločinu?
  - Hospodářství je zkorumpované, jestliže platí jenom zákon: Nikdy se nenech nadržet.
  - Peníze nemají morálku. A přece bez morálky nemůžeme s penězi hospodařit a bez peněz nemůžeme být morální.
  - Peníze oživují hospodářství; pokud se toky peněz zastaví, hospodářství umírá. Následkem jsou nouze a bída.
- Očekávání výnosů nechává peníze proudit.
- Bůh, nebo mamon – to je alternativa i dnes.
- Ale slouží-li hospodářství člověku a vyrábí pro něj zboží, pak slouží Bohu a ne mamonu.
- Jen ten, kdo může očekávat, že bude i zitra zajištěn, žije beze strachu.
- Je naší morální povinností starat se o základní potřeby všech lidí.
- Všude ve společnosti platí: Nemůžete sloužit Bohu i mamonu.
- O to lepší je, jestliže mamonem sloužíme Bohu i lidem.
- Pokud jsi slušný, smíš klidně slušně vydělat.
- Rozhodující je: Co se svými penězi uděláš?
- Rozhoduješ ty o penězích, nebo peníze o tobě?
- Zvířet nad mamonem může každý.

Z knihy Glauben Sätze přeložila Věra Lukášová

PÁR RAD NAKONEC:

- připravovat jídlo nemusí pouze jeden člověk, můžete se domluvit i ve více lidech, kdo co přinese, či nakoupí
- nebojte se pečení, je to zábava
- nebojte se připravit jídlo, vždy vám někdo pomůže
- ještě se nestalo, že by jídlo nikdo nejedl, proto se nemusíte obávat, že někdo zrovna vaším jídlem opovrhne
- naopak, dočkáte se vděčnosti všech mládežníků

Veronika Maurerová

PODZIMNÍ VÝPRAVA STARŠÍHO DOROSTU „NOVÝ ZAČÁTEK“

Leží před námi těžké chvíle. Je namístě být naprosto potichu, jinak na sebe upozorníme. Jediná naděje před námi je svítící čelovka daleko v lese. Tam už bude bezpečí.

Celá naše výprava se ocitla za hranicemi. Koněčně jsme vypadli z toho území nám nelibého. Bohužel tak docela nevíme, co dál. Zabydlíme se v první opuštěné chatce v osamělé visce, jež nese hrdé jméno Bujesily. Zjišťujeme, že to není úplně tak

nedobytné místo, protože ještě tu noc nás navštěvují indiáni Istajové. Jak už to tak bývá, tak měli potřebu stále říkat slovo istaj. I přes naši únavu se jim podařilo nacpat nám do hlavy pár informací: Šaman se jmenuje Šift a jeho radostí je vnucovat lidem nějakou příšernou Koblejhu, všichni uctívají Šerejho a jeho pomocníci jsou Dylýt, Alt a Kontrol.

Hned po probuzení se rozhodneme změnit chatu – potřebujeme nějakou méně okupovanou. Indiáni jsou dokonce tak hodní, že nám poskytnou i mapu okolí a hrneček. S pár klacky a trochou kůry si postavíme pevnost, do které nezatéká, blízko vody a daleko od civilizace. Odpoledne si už pak jen hovíme ve svém příbytku. Tato země se nám začíná vsutku líbit. Ovšem vše

zkazí zakomplexování Istajové, kteří se k nám znovu nahnou a znovu nás varují před Koblejhou. Další den tedy mírně berouce na vědomí jejich varování si jdeme vyrobit zbraně pro případný boj s tou cukrovou příšerou.

Bohužel ji ještě nikdo neviděl a nám někdo ukradl zbraně. Vydáváme se tedy na strastiplnou cestu za jejím potrestáním s prázdnýma rukama.

Na zdrásané cestě zahlédneme její stopy. Běžíme s bojem v očích hluboko do lesa po malém červeném cukroví, které za sebou nechává. Stopy už dál nevedou, co teď? Jediný, kdo tu je, jsme my a Šaman. Vedle něj leží lahvička s malým červeným cukrovím. Začínáme cítit zradu. Strhneme Šamanovi masku a zjistíme, že on si Koblejhu jen vymyslel. Avšak v nestřežené chvíli nám uteče. Rozhodneme se, že když jsme ho nechytli, tak aspoň dobudeme nedalekou zříceninu.

Čtvrtý den dochází k bitvě. Prolhaný Šaman se vrací a se svými poddanými zavírá naše lidi do vězení. Naštěstí je jde dostat ven pomocí citronády. Šamana ale můžeme zničit pouze v plné zbroji a s jeho poddanými na naší straně. Bohužel ani jedno nemáme. Pro zbraně se musíme protáhnout dírou cca 15×15 cm. Díky jednomu odvážnému a hodně malému příteli dostáváme napětí své zbraně. Teď už stačí jen přemluvit Šamanovy poddané. Díky malé rohoži z větví vrby, která byla daleko za lány kopřiv, malému totemu a pečenému bizonovi, chytanému frisbeem, je získáváme. Svrhneme Šamana a místo něj pasujeme Dylýta jako nového vládce kmenu Istajů, jenž bude věrný Šerejmu. Na oslavu nového náčelníka/šamana si vyslechneme příběh o Šerym, podle nějž poznáváme, že křesťanství není jen v našich zemích, ale i jinde, a že stojí za to za něj bojovat.

Míša Mazná

Modlitební setkání

Na našem úterním setkání v 7:30 se začíná vytvářet pevnější pětičlenné jádro, které rádo uvítá další účastníky.

Začít den krátkým společným ztišením je skutečně povzbudivé a v jistém smyslu „dobíjející“ energii. Podotýkám, že se nejedná o akci mládeže, scházejí se tu lidé všeho věku.

I když je ráno někdy obtížnější přimět se vstát a přijet do kostela už na tuto dobu, stojí to za to. Proto neváhejte a přijďte!

Klára Pecharová

Co je nového v knihovně našeho sboru

- **Pavel Říčan:** S dětmi chytře a moudře (*psychologie výchovy pro rodiče i prarodiče*)
- **Jaro Křivohlavý:** Stárnutí z pohledu pozitivní psychologie
- **Pavel Hošek:** A bohové se vrací (*proměny náboženství v postmoderní době*)
- **E. a L. Harveyovi:** Znali svého Boha – 2 díly (*příběhy lidí, kteří ovlivnili společnost, např. J. Wesley, Frances R. Havergalová aj.*)
- **Marcela Klíčová:** Vzestup křesťanství – dějiny prvních pěti století
- **Floyd McClung:** Boží otcovské srdce Jitka Zvánovcová

OBSAH 11/2013

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 740. schůze staršovstva z pondělí 11. 11. 2013	
Nad Písmem	4
Jákos a jeho synové (2. část)	
Kostelní zahrada	5
Čtvrtá šance	7
Z blogu Davida Navary	
Nemocné navštěvovati	8
Kdo koho vlastně potěšuje?	
Vánoční krabice od bot	10
Děti obdarovávají děti + rozhovor J. Hoblíka s M. Vymětalem	
Příručka přípravy jídla nejen pro hladovou (branickou) mládež	13
Peníze – z katechismu Gerda Theissena	15
Podzimní výprava staršího dorostu „Nový začátek“	16
Modlitební setkání + Co je nového v knihovně našeho sboru	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XIX. ročník, číslo 11/listopad 2013

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jarmila Čierná, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Na zadní straně obálky: Člen našeho sboru – Vojta Stralczyński – nás zve na koncert, na kterém bude hrát nejen on, ale kromě jiných i Pavel Hanych, který kázal v našem kostele 10. listopadu, a pro tu příležitost vymění talár za housle.

kvarteto

LEÑADORES

Vás zve na koncert

hrají:

A. Borodin: Smyčcový kvartet č. 2

A. Dvořák: Terzetto

Kvartet F-Dur (americký)

**Pavel Hanych
Anna Gabrielová
Tomáš Gabriel
Vojta Stralczyński**

**v sobotu 7.12.2013 v 19 hod
v zadním traktu kostela Nejsvětějšího srdce Páně
na náměstí Jiřího z Poděbrad
(vstup ze zadu)**

